

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 60

4 stycznia 2023

Monoteizm Izraela i Judy nie został dany przez Mojżesza, lecz kształtował się przez stulecia – od IX do V wieku p.n.e. Przez długi czas Kananejczycy i przybyłe grupy emigrantów z Północy i z Egiptu czcili lokalnych bogów kananejskich, takich jak El czy Baal. Jahwe był tylko bogiem Midianitów – Żydów przybyłych z południa, którzy wtapiali się w ludność Kanaanu. Jahwe w tym okresie posiadał wyraźne aspekty seksualne i miał nawet towarzyszkę o imieniu Aszera, którą odziedziczył po Elu.

Następnie poprzez swoich wyznawców, sprowadzony z zewnątrz Jahwe wszedł stopniowo w złożone stosunki z tradycyjnym kananejskim panteonem bogów. Jahwe stopniowo przejmuje religię kananejską jako swoją i stawia siebie jako „najwyższego boga”.

Głównymi bogami w religii kananejskiej byli El i jego żona Aszera, Baal i jego żona Asztarte, oraz jego siostra i kochanka Anat. Dopełnieniem panteonu bogów stanowili Jam, Mot i Dagon. W wyniku kilku wieków takiej interakcji obraz Jahwe połączył się z wizerunkami bogów kananejskich oraz z egipskim bogiem Atonem, tworząc jedno bóstwo.

El był najwyższym bogiem w religii kananejskiej, tożsamym z Anu w religii sumeryjskiej, jako stwórca nieba i ziemi, ojciec bogów i ludów, król i sędzia, strażnik porządku kosmicznego i politycznego. Jahwe od Ela przejął wszystkie te cechy. Od Baala Jahwe przejął całą mitologię, w tym obraz zdobywcy żywiołów morza, właściciela domu na świętej górze, zdobywcy śmierci i boga piorunów galopującego po niebie na obłokach. Jahwizm można scharakteryzować jako rodzaj balizmu, czyli nową wersję religii kananejskiej. Jahwizm zamienił nazwę świętej góry bóstwa z Safon na Syjon, a była to kananejska święta góra Baal-Hermon. W „Księdze Henocha” góra Hermon jest wymieniana

jako miejsce przyjscia na ziemie upadlych aniolow.

Bycze cechy w tym rogi, ktore to atrybuty mocy mieli El i Baal przejte zostaly we wczesnym judaizmie przez Jahwe jako rogi barana, ktory to symbolizowal nowa Ere Barana, po Erze Byka. Nazwa stolicy Judy, Jerozolimy w tlumaczony na hebrajski jest utworzona od imienia Ela i Aszery.

Wedlug biblijnej tradycji tuz po zbudowaniu wiezy Babel ludzkość zostaje podzielona na 70 narodow. Kananejscy bogowie i boginie byli znani jako Elohim (synowie i córki boze, aniolowie bozy). W kananejski tekście zwanym cyklem Baala, ktory zostal odnaleziony w Ugarit, czytamy o 70 synach, a w domysle takze córkach bogini Aszery. Bogini Aszera byla zona przywódcy bogow imieniem El-Elion. Aszera byla Boginią Matką, a jej symbolem bylo swiete drzewo przedstawiane w formie siedmioramiennego swiecznika. Siedmioramienny swiecznik – menora jest symbolem kultu Bogini Matki. „Biblia” hebrajska, ktora jest plagiatem Ksiąg Ugaryckich i powstala kilka set lat po nich, powtarza ta sama, ale juz zafałszowana historie; (Pwt.32:8-9).

Przywódcą bogow El-Elion i jego 70 synow i w domysle takze córek stanowili zgromadzenie, na ktorym kazdy z jego synow i córek Elohim (aniolow bozych) otrzymuje pod swoja opieke jeden ludzki naród. „Biblia” grecka – „Septuaginta” – opisuje jak Elion dzieli narody swiata pomiedzy jego synow, a Jahwe jako jeden z nich otrzymuje tylko Izrael. Ścislej rzecz biorąc, Jahwe otrzymuje Jakuba, ktoremu zmienia imię na Izrael. Dalej „Biblia” opisuje tylko interesy Jahwe z Izraelitami, nie przejmując się innymi narodami. Natomiast „Biblia” łacińska Wulgata, oparta na żydowskich tekstach masoreckich, zamiast synow bozych, lub aniolow bozych, czy synow Elohim, podaje „synow Izraela”. Czym podstępnie stawia Jahwe na miejscu najwyzszego Ela-Eliona, a zwierzchnictwo nad ludami nadaje synom Izraela. Tu widzimy podstęp żydowski. Najpierw Żydzi przejęli religie kananejską, później przejęli Izrael podszywając się pod Izraelitow. Następnie przeniknęli do

narodów świata, dalej wykorzystując stworzone z ich udziałem tak zwane religie abrahamowe, chrześcijaństwo i islam, omotali świat. Na końcu stworzyli komunizm i faszyzm i doprowadzili do wielu wojen w tym wszystkich światowych.

Chociaż połączono Ela i Baala w jednego Jahwe, połączenie to nie było pełne. Zachowały się cechy dualizmu Ela i Baala oraz cechy innych bogów. Jahwe łącząc się z Elem i pochłaniając go, odziedziczył po nim Aszerę, rodzicielkę bogów. W wykopaliskach archeologicznych z VIII wieku p.n.e. odkryto inskrypcje ze zwrotami typu: „Niech was błogosławi Jahwe i jego żona Aszera”. Do VI wieku p.n.e. jej gliniane figurki były właściwie w każdym domu. Wierzano, że jest ona partnerką i żoną najważniejszych bogów Kanaanu – Baala, Ela lub Jahwe. Kult Aszery w oficjalnym kulcie kananejsko-hebrajskim trwał aż do podboju Judy przez Babilonię. Po niewoli babilońskiej Aszera została wydalona z judaizmu wraz z przekazaniem części swoich obowiązków Jahwe.

Izrael i Juda przed niewolą babilońską, podobnie jak ich sąsiedzi, były politeistyczne. A monoteizm judzki był wynikiem działania jahwistów. Pierwotnym bogiem Izraelitów był El, nazwa Izraela znaczy "tu rządzi El". We wczesnym okresie plemiennym, każde plemię miało swojego boga patrona, a Jahwe był jednym z nich. Gdy jahwiści zaczęli promować Jahwe jako narodowego boga, najwyższego nad innymi bogami, wtedy Jahwe stopniowo wchłonał wszystkie cechy innych bogów i bogiń. Synowie Elohim, czyli inni bogowie zostali zdegradowani tylko do rangi aniołów podległych Jahwe. To, że Jahwe był jednym z wielu bogów czczonych przez Izraelitów, jest znane wszystkim ekspertom studiów religijnych i historykom zajmującym się Bliskim Wschodem.

W królestwie Izraela, do jego końca w 722 roku p.n.e., panowała jako główna religia kananejska, a jej głównymi bogami byli El i Baal. Wyznawanie w Judzie Jahwe jako głównego boga zaczęło się okresowo na przełomie VIII/VII wieku p.n.e. za panowania króla Ezechiasza (716-687 p.n.e.). Następnie powrót

do jahwizmu nastąpił za panowania króla Jozjasza (640-609 p.n.e.). Ale nawet wtedy pozostawał on przedmiotem zainteresowania niewielkiej grupy, zanim uzyskał przewagę na wygnaniu babilońskim i we wczesnym okresie po wygnaniu. Wcześniej zwolennicy tej frakcji uznawani są za monolatrystów, a nie prawdziwych monoteistów. Wiedzieli, że istnieją inni bogowie, ale czcili tylko jednego boga Jahwe. Dopiero dużo później, po niewoli babilońskiej, Jahwe został awansowany do rangi jedyne go najwyższego boga, a kapłani zmieniali fragmenty „Biblii”, które wskazywałyby na politeizm. Było to przejście od monolatryzmu do politeizmu

Ludność kananejsko-hebrajska w swojej kulturze i religii nadal pozostała Kananejczykami. Trwało to aż do niewoli babilońskiej, po której wraz z armią perską do Judy przybyli Żydzi ze swoją kastą faryzeuszy i kapłanami żydowskimi wyszkolonymi w Babilonie, i od tego czasu zaczęła się dominacja i okupacja żydowska Judy.

Badacze „Biblii” uznali, że „Pięcioksiąg Mojżesza”, czyli „Tora”, jest zbiorem czterech głównych źródeł powstałych; w różnych epokach, w różnych miejscach, w różnych kręgach ludzi, i są różnych autorstw. Dlatego wyrażają różne, często niekompatybilne poglądy. W wielu miejscach w „Biblii” powtarzają się te same historie opisane w różny sposób, różniący się od siebie nawzajem. Cztery źródła, z których składa się „Biblia” hebrajska, określane zostały w nauce biblijnej jako: jahwistyczne, elohistyczne, historyczne – deuteronomiczne, kapłańskie.

Źródło jahwistyczne dominujące na południu Izraela w Judzie otrzymało swoją nazwę dzięki temu, że jego autorzy od samego początku nazywają bogiem Izraela demoniczną istotę z Synaju (Horebu) o imieniu Jahwe (Jehowa). W jahwizmie to Jahwe sam stwarza świat i ludzi oraz wszystkim steruje osobiście.

Źródło elohistyczne dominujące na północy Izraela swoją nazwę zawdzięcza temu, że przed spotkaniem Jahwe przez Mojżesza na

Horebie (Synaju) i zastąpienie nim Ela-Eliona, bogowie i boginie, jako synowie i córki boże nazywani byli w liczbie mnogiej słowem Elohim. To źródło pochodzi z północy i odzwierciedla tradycję Izraela, a zwłaszcza plemienia Efraima. Tu wiele uwagi poświęca się bohaterom z północy jak Józef i Jozue. W przeciwieństwie do jahwisty elohista twierdzi, że pierwsza izraelska stolica była w Sychem, a nie w Jerozolimie. Jahwista górę Jahwe nazywa Synaj, a elohista Horeb.

Elohistyczne źródło pochodzi od lewitów, którzy służyli jako kapłani głównie w królestwie Izraela. Jahwistyczne źródło pochodzi z południa od wyznawców Jahwe z Judy. Koncepcja boga elohistów jest nieco bardziej abstrakcyjna niż koncepcja jahwistów. W swoich opowieściach bóg woli się komunikować z ludźmi nie bezpośrednio, ale przez posłańców i prorocze sny. Elohist przypisuje prorokom ważną rolę. Jahwista w ogóle nie wspomina o prorokach.

Źródło jahwistyczne-kapłańskie powstało wśród żydowskich kapłanów, którzy uważali się za potomków Arona, których władze perskie pod koniec VI wieku p.n.e. postawiły na czele społeczności świątynnej w Jerozolimie. Czwartym źródłem jest źródło historyczne Powtórnego Prawa.

Tora jest to oficjalny dokument o charakterze prawnym, przeznaczony dla utworzonej przez Persów prowincji Jehud. Zakończenie pisania pierwszego wydania Tory i przekazanie jej społeczności Judy określa się na połowę V wieku p.n.e.

„Biblia” hebrajska i powstałe z niej, „Stary testament” i „Septuaginta” są książkami Kaina i Kainitów, czyli Szatana, a nie Boga i ludu bożego. To nie jest księga Słowian ani całej ludzkości, lecz żydowska historia o ich zajęciu i przywłaszczeniu sobie Kanaanu i wypromowania Żydów na domniemany naród wybrany. Książki te posłużyły ponadto do wypromowania żydowskiego demonicznego boga Jahwe, na boga znacznej części ludzkości, na których to wszystko wymuszono siłą przez tak zwane religie abrahamowe.

Odniesienie do „Septuaginty”

Septuaginta jest to pierwsze tłumaczenie „Biblii” hebrajskiej z paleohebrajskiego (starogreckiego) na grekę. Tłumaczenia miało dokonać, siedemdziesięciu dwóch tłumaczy żydowskich w drugiej połowie III wieku p.n.e. w Aleksandrii w Egipcie.

Prawosławny Kościół Wschodni i wszystkie jego wspólnoty pozostające w łączności z Patriarchatem Konstantynopola, za prawdziwą „Biblię” uznają grecką „Septuagintę”, a nie „Biblię” rzymsko-łacińską Hieronima – „Wulgatę”. „Septuaginta” została przetłumaczona na język grecki z hebrajskiego i aramejskiego w Aleksandrii. Przekład ten powstawał stopniowo pomiędzy 250 a 150 rokiem p.n.e. i jest dziełem wielu tłumaczy.

Kościół wschodnie, w sposób definitywny przyjęły „Biblię” grecką, natomiast katolicy, zaczynając od Hieronima ze Strydonu, udali się na poszukiwania rzekomego oryginału hebrajskiego. W wyniku czego, za oryginalne zaakceptowali żydowskie manuskrypty masoreckie. Tak powstała łacińska „Wulgata”, która jest przekładem „Biblii” na łacinę, dokonany przez Hieronima ze Strydonu w latach (382-406 n.e.) z języków hebrajskiego i greki, bazując na manuskryptach masoreckich. „Biblia” łacińska w większej części był nowym przekładem. Natomiast Nowy Testament łaciński Hieronima był rewizją tekstu starołacińskiego, który w oryginale został spisany w języku starogreckim.

Teksty masoreckie są o wiele późniejsze od „Septuaginty”. Zostały zebrane i opracowane przez rabinów w wieku IX n.e., bazując na tekstach starych, z których powstał pierwotny przekład Hieronima, ale nie wcześniejszych niż od 150 roku naszej ery. Należy także wziąć pod uwagę fakt, że zostały one stworzone i uporządkowane w kontekście polemiki z chrześcijaństwem, co zaskutkowało tendencyjnym osłabianiem lub ukrywaniem tych fragmentów, w których Mesjasz był zbyt podobny do Nazarejczyka – Jezusa.

Hebrajskiego nauczył Hieronima przepłacony Żyd, a powstała w ten sposób nowa „Biblia” po łacińsku (przetłumaczona z hebrajskiego), do dziś jest fundamentem wydawanych później „Biblii”, także tych protestanckich. Również później Kościół rzymsko-katolicki wprowadzał zmiany w zapisach biblijnych, aby dopasować je do swoich doktryn i kanonów. Jak wyjaśniają prawosławni, to katolicy sprawili, że Żydzi stali się „kustoszami i strażnikami ich najważniejszej, świętej księgi”.

Stąd bierze się uzależnienie kulturowe oraz ciągła pokusa judaizacji katolicyzmu. Ostatnio zaś, można stwierdzić jego całkowitą judaizację, produkującą patologiczne skutki polityczne oraz metapolityczne, takie jak sakralizacja państwa syjonistycznego. Legitymizacja jego ludobójczego rasizmu oraz nabycie rangi autorytetu przez lobby żydowskie, co umożliwiły czynniki wymienione wcześniej.

Wschodnie chrześcijaństwo jest od wszystkich tych balastów wolne, jako że zadowala się swą „Biblią” grecką. Proces tłumaczenia nie jest czynnością czysto mechaniczną: tłumacz odciska na przetłumaczonym tekście swego ducha. Duch grecki znajduje wyraz w Septuagincie, podczas gdy duch żydowski jest tym, który widoczny jest w tekstach masoreckich.

Wersety biblijne, cytowane tak przez Jezusa, jak i „Ewangelie”, pochodzą z „Biblii” greckiej (a dokładniej mówiąc z oryginału hebrajskiego, jaki został użyty do jej opracowania). Oryginał, którego fragmenty cytował Jezus – na podstawie którego powstała „Biblia” grecka – zaginął (został zniszczony przez Żydów).

Stwierdzono również, że Septuaginta po grecku jest o wiele bardziej zgodna z esseńskimi manuskryptami z Qumran znad Morza Martwego, niż ma się to z dzisiejszymi „Bibliami”, w których treść zaingerowali Żydzi.

To, że „Septuaginta” bardziej odzwierciedla początkowe wydanie „Biblii” hebrajskiej, nie zmienia faktu, że jest to nadal

żydowski plagiat, tylko mniej zafałszowany.

Należy zauważyć, że chrzest narodów Kościoła greckiego był prowadzony w obrządku narodowym, w tym słowiańskim przez Cyryla i Metodego; metodami pokojowymi, zbliżonymi do nauk Jezusa. Natomiast chrzest narodów Kościoła rzymsko-łacińskiego był prowadzony metodami barbarzyńskimi; ogniem, mieczem i toporem.

Grupy etniczne, które weszły w skład Imperium Aleksandra Macedońskiego, fakt swego podporządkowania odebrały w części pozytywnie. Kultury – często bardzo dawne i znajdujące się na wysokim poziomie rozwoju – wcześniej zamknięte w swych granicach – otwarły się na konfrontację z innymi.

Żeby zrozumieć dobrze to zjawisko, należy wejść (wirtualnie) do sławnej Biblioteki Aleksandryjskiej – największej w ówczesnym świecie – będącej efektem głodu wiedzy i kultury helleńskiej.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net